

Skikkelse, er man herved i Overensstemmelse med det af Kommunalbestyrelsen allerede i 1908 vedtagne og af Regeringen i 1911 i Landstinget forelagte Forslag til en ny Byggeslov for Staden. Med Hensyn til dette Forslag, dets senere Skæbne og dets Forhold til nærværende Forslag skal sluttelig bemærkes følgende:

Kommunalbestyrelsen nedsatte i Maj 1898 (B. F. 1898—99, S. 101—49, 216—23 og 375) et Fællesudvalg med den Opgave at tage Bygningsloven af 12. April 1889 under Overvejelse og derefter fremsætte Forslag til dens Revision. Et saadant Forslag vedtoges af Borgerrepræsentationen i 1908 (B. F. 1908—09, S. 1783—1837). Indsendt til Ministeriet forelagdes det af Justitsministeren i Landstinget den 3. Oktober 1911 (Rigsdags-tidende 1911—12, Tillæg A. Sp. 2431 fig.). Det nedsatte Landstingsudvalg naaede ikke at afgive Betænkning, men fremsendte under 7. Juni 1912 en Beretning, hvormed bl. a. fulgte et af Niels Rasmussen stillet, omfattende Ændringsforslag. Efter at dette var gjort til Genstand for Forhandling i Kommunalbestyrelsen, fremkom endelig i Februar 1915 (B. F. 1913—14, S. 27—62 og S. 120—158 og B. F. 1914—15, S. 2289—2335 og Tillæg S. 609—694) det Forslag til en ny Byggeslov for København, som til Dato er det seneste officielle Udtryk for Bystyrets Overvejelser og Ønsker i denne Sag. Forslaget tilstilledes Ministeriet, men naaede ingen Sinde frem til Forelæggelse for Rigsdagen.

Forslaget af 1915 har naturligvis været inddraget i de Undersøgelser og Overvejelser, som er resulterede i det nu foreliggende Forslag. Dette maatte være saa meget naturligere, som det paa væsentlige Punkter, saa som med Hensyn til Bygningshøjder, ubebygget Areal og Lysafstande, har været af afgørende Betydning for den administrative Dispensationspraksis i Efterkrigstiden. Om Bebyggelsen i denne Periode maa det i det hele taget siges, at den har skabt Typer — navnlig hvad det større Boligbyggeri angaar — der betegner saa væsentlige Fremskridt i Forhold til tidligere Bebyggelser af tilsvarende Art, i Særdeleshed i Henseende til rummelige, lyse og tiltalende Gaardforhold, at der er al mulig Grund til ved Lovbestemmelser at drage Omsorg for, at Fremtidens Byggeri bliver af en tilsvarende Kvalitet. Af Nydannelser i Forslaget af 1915, der i saa Henseende dog ikke adskilte sig fra Forslaget af 1908, kan nævnes Reglerne om Udarbejdelse af Retningsplaner for Gadeanlæg og om Nedsættelse af en Grundkommission til Afgørelse af forskellige i Forbindelse med Ekspropriationer staaende Spørgsmaal samt Reglerne om særlige Bebyggelsesarter. Om Forslaget som Helhed tør det dog siges, at ihvorvel det indeholder betydningsfulde Momenter, der peger fremad mod en til Byens Udvikling svarende Lov-Standard, er det dog paa væsentlige Punkter saa bundet af den tidligere utidssvarende Lovgivnings Principper og Systematik, at det ikke i større Omfang har kunnet danne Grundlaget for nærværende Forslag.

ad § 1.

Det maa betragtes som en Selvfølge, at en ny Byggeslov kommer til at omfatte de i 1901—02 i Staden indlemmede Landdistrikter, der oprindeligt havde hver sit Bygningsreglement, som dog ved Bekendtgørelse af 29. April 1930 arbejdedes sammen til en Helhed, i alt væsentligt i Overensstemmelse med Valby-Reglementet af 19. August 1895, der igen i det store og hele var enslydende med den dagældende Bygningslov for Frederiksberg. I Betragtning af denne Lovs Afhængighed af den nugældende københavnske Bygningslov vil det forstaas, at de Ændringer i den bestaaende Retstilstand, der medføres af nærværende Forslag, væsentlig er de samme for hele Byomraadet. Kun paa to Punkter af større Betydning adskiller Bygningsreglement af 29. April 1930 sig fra Loven af 1889: det tillader kun 5 Beboelseslag (i den ældre By 6), og det stiller større Krav til ubebygget Areal; herom henvises til Bemærkningerne ad Afsnit IV, Kap. 3. I den fore-